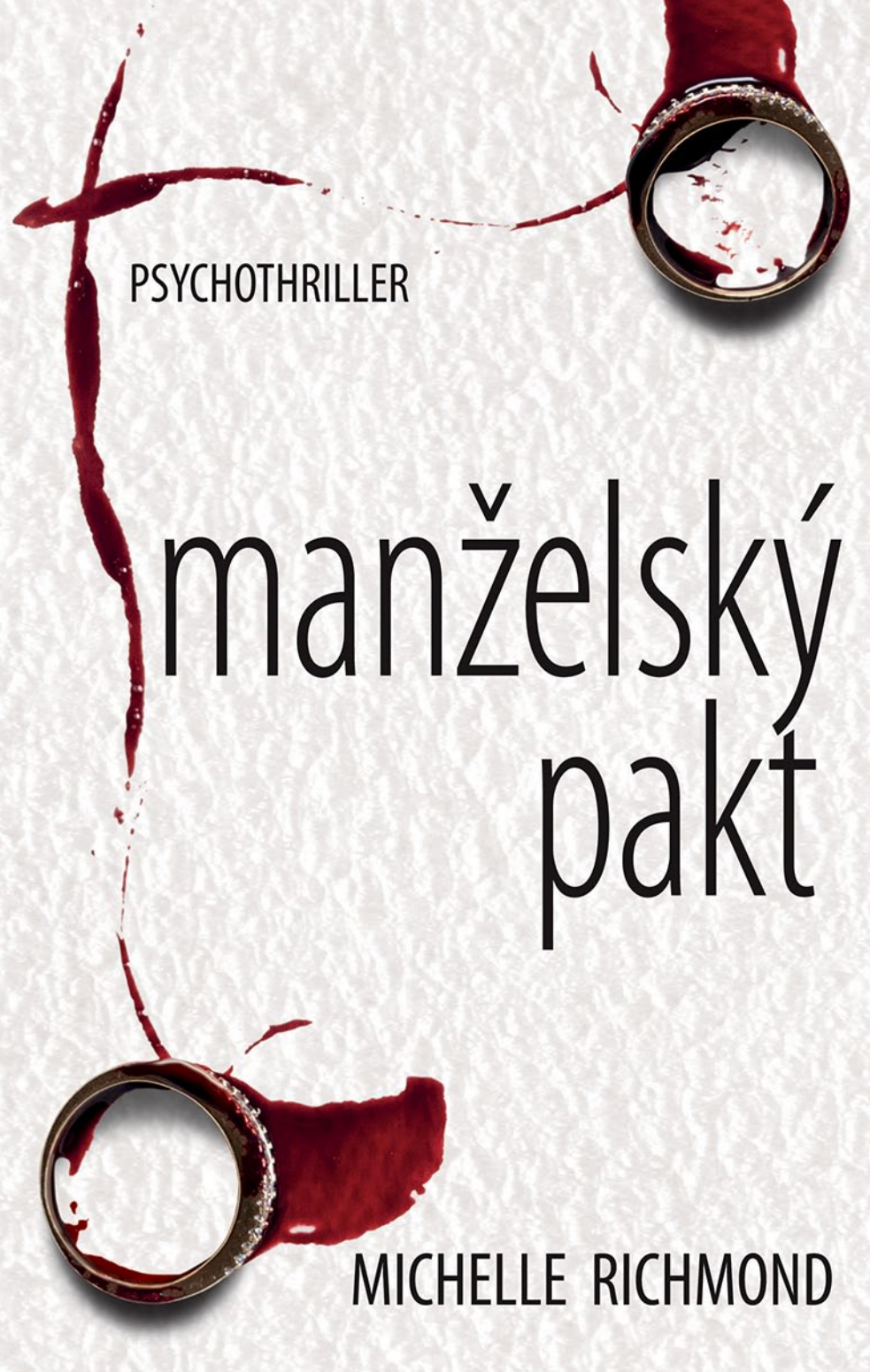

PSYCHOTHRIILLER

manželský pakt

MICHELLE RICHMOND

manželský pakt

MICHELLE RICHMOND

2017

Copyright © 2017 by Michelle Richmond
Translation © 2017 by Květa Palowská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MARRIAGE PACT,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 2017
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-229-3

Věnováno Kevinovi

1

Proberu se v Cessně. Letadlo rozráží vzduch. Hlava mi třeští a na košili mám skvrny od krve. Netuším, jak dlouhá doba uplynula. Pohlédnu na ruce. Očekávám, že uvidím pouta, ale nikde nic. Jen běžný bezpečnostní pás kolem těla. Kdo mi ho zapnul? Nepamatuji se ani na to, jak jsem nastupoval do letadla.

Otevřenými dveřmi kabiny vidím pilotův zátylek. Na palubě není nikdo kromě nás dvou. Hory jsou pokryté sněhem, letadlo zápolí s větrem. Pilot sedí strnule, zdá se, že je soustředěný výhradně na palubní přístroje.

Zvednu ruku a dotknu se hlavy. Krev už uschla a proměnila se v lepkavou hmotu. Kručí mi v žaludku. Naposledy jsem jedl francouzský toust. Jak je to dlouho? Na vedlejším sedadle najdu vodu a sendvič zabalený ve voskovaném papíru. Otevřu láhev a napiji se.

Rozbalím sendvič – je se šunkou a švýcarským sýrem – a ukousnu si. Sakra! Čelist mě rozbolí tak, že ani nemůžu žvýkat. Poté, co jsem upadl na podlahu, mi zřejmě někdo zasadil ránu pěstí.

„Letíme domů?“ ptám se pilota.

„Záleží na tom, kde jste doma. Míříme do zálivu Half Moon Bay.“

„Nic vám o mně neřekli?“

„Křestní jméno, místo přistání, to je tak všechno. Jsem jenom taxikář, Jakeu.“

„Ale jste členem, nebo ne?“

„Jistě,“ přisvědčí nezúčastněným tónem. „Věrnost manželce, loajalita k Paktu. Dokud nás smrt nerozdělí.“ Obrátí se ke mně jen na tak dlouho, aby mi pohledem dal jasně najevo, že se nemám dál vyptávat. Dotyčného jsem nikdy předtím neviděl.

Prorazíme vzduchovou kapsu tak prudce, až mi sendvič vyletí z ruky. Pilot nadává a zoufale mačká tlačítka. Vykřikuje cosi na kontrolu letového provozu. Rychle ztrácíme výšku. Svírám opěrky a myslím na Alici, vybavuji si náš poslední rozhovor a lituji, že jsem neřekl spoustu věcí.

Pak letadlo najednou přestane klesat, znovu nabíráme výšku a zdá se, že je všechno v pořádku. Posbírám z podlahy kousky sendviče, zabalím je do papíru a položím na sedadlo vedle sebe.

„Omlouvám se za turbulenci,“ řekne pilot.

„Není to vaše vina. Poradil jste si dobře.“

Nad prosluněným Sacramentem se pilot konečně uvolní. Bavíme se o basketbalovém týmu Golden State Warriors a jejich překvapivých výsledcích v právě probíhající sezoně.

„Co je dnes za den?“ zeptám se.

„Čtvrtek.“

S úlevou sleduji z okna známé pobřeží, vděčně shlížím na malé letiště v zálivu Half Moon Bay.

Přistání proběhne hladce. Jakmile stroj dosedne na přistávací dráhu, pilot se ohlédne a prohodí: „Nehodláte si na tyhle výlety zvyknout, že ne?“

„Nic takového nemám v plánu.“

Vezmu tašku a vystoupím. Pilot nechá motory běžet a zavře dveře. Letadlo se prudce obrátí a znovu vzlétne.

Zamířím do letištní kavárny, objednám si horkou čokoládu a napíšu esemesku Alici. Nejspíš ji čeká ještě řada schůzek, je běžný pracovní den, dvě hodiny odpoledne. Nechci otravovat, ale vážně ji potřebuji vidět.

Přichází odpověď. *Kde jsi?*

Zpátky v HMB.

Vyrazím v 5.

Z Aliciny kanceláře je to do zálivu Half Moon Bay víc než dvacet mil. Píše o rušném provozu v centru, a tak si objednám jídlo, skoro všechno z levé části jídelního lístku. Kavárna je prázdná. Rázná servírka v dokonale vyžehlené uniformě nečinně postává. Při placení prohodí: „Pěkný den, Příteli.“

Vyjdu ven, posadím se na lavičku a čekám. Je chladno, padá mlha. Než se objeví Alicin ojetý jaguár, jsem celý promrzlý. Vstanu a zkontroluji, jestli mám všechno. Alice mezitím přistoupí k lavičce. Je oblečená do práce, ale podpatky vyměnila pro jízdu autem za tenisky. Černé vlasy jí v mlze zvlhly. Rty má tmavočervené. Uvažuji, jestli se nalíčila kvůli mně. Doufám, že ano.

Stoupne si na špičky a políbí mě. Teprve tehdy si uvědomím, jak zoufale mi chyběla. Pak ustoupí a přeměří si mě od hlavy k patě.

„Aspoň že jsi celý!“ Zvedne ruku a zlehka se dotkne mojí čelisti. „Co se stalo?“

„Sám nevím.“

Obejmu ji.

„Tak proč tě předvolali?“

Chci jí toho tolik říct, ale mám strach. Čím víc bude vědět, tím větší nebezpečí jí hrozí. A navíc, přiznejme si, že pravda ji rozběsní.

Co jen bych dal za možnost vrátit se na začátek – do doby před svatbou, před Finneganem, do doby, než nám Pakt obrátil život naruby!

2

Upřímně řečeno – svatba byla můj nápad. Ne že bych obstaral místo, jídlo, hudbu a všechny ty věci, se kterými si Alice tak dobře poradila. Ale s myšlenkou jsem přišel já. Znal jsem Alici tři a půl roku. Chtěl jsem ji a manželství mi připadalo jako nejlepší způsob, jak zajistit, abych o ni nepřišel.

Pokud jde o vytrvalost, neměla Alice příliš dobrý traťový rekord. V dřívějších dobách bývala divoká, ukvapená, občas se nechala příliš snadno unést a vrhala se za pomíjivým, laciným cílem. Báł jsem se, že kdybych čekal příliš dlouho, bude pryč. Svatba, mám-li mluvit na rovinu, byla jednoduše prostředkem, jak si Alici zajistit nastálo.

O ruku jsem ji požádal jednoho vlahého lednového úterý. Její otec byl po smrti a bydleli jsme v Alabamě. Otec byl poslední žijící člen Aliciny rodiny a jeho nečekané úmrtí jí otrásl. Nikdy předtím jsem ji takovou neviděl. Po pohřbu jsme celé dny vyklízeli dům na předměstí Birminghamu, kde vyrostla. Každé ráno jsme probírali bedny v podkroví, v pracovně a v garáži. Dům byl plný artefaktů života jejích blízkých: předmětů z dob otcovy vojenské kariéry, pozoruhodných baseballových trofejí jejího zesnulého bratra, matčiných kuchařských knih, vybledlých fotografií prarodičů.

Jako poklad malého, dávno zapomenutého kmene vyhynulé civilizace.

„Já jsem poslední,“ řekla. Nijak lítostivě, zkrátka věcně. Její matka umřela na rakovinu, bratr spáchal sebevraždu. Ona přežila, ale ne bez újmy. Zpětně vidím, že postavení jediného žijícího člena rodiny z ní učinilo mnohem laskavější a nedbalejší bytost, než jakou by zřejmě byla za jiných okolností. Nejsem si jistý, jestli by řekla ano, nebýt na světě tak sama.

Zásnubní prsten jsem objednal několik týdnů předem, dorazil prostřednictvím přepravní služby chvíli poté, co se Alice dozvěděla o otcově smrti. Nevím proč, ale cestou na letiště jsem uložil krabičku do své sportovní tašky.

Po dvou týdnech v domě jsme zatelefonovali realitnímu agentovi a požádali ho, aby přišel provést odhad. Procházeli jsme místnostmi, dotyčný si dělal poznámky, usilovně škrábal, jako by se připravoval na zkoušku. Nakonec jsme stanuli na verandě a čekali na jeho posudek.

„Určitě chcete dům prodat?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla Alice.

„Totiž –“ mávl deskami směrem k nám. „Proč tady nezůstanete? Vezměte se. Mějte děti. Vybudujte si tu život. Tohle město potřebuje rodiny. Moje děti jsou otrávený. Syn musí hrát fotbal, protože jsme nesehnali dost kluků na založení baseballového mužstva!“

„No,“ začala Alice a vyhlédla na ulici, „protože.“

A bylo to. „Protože.“ Chlápek se bleskově znovu proměnil v realitního agenta. Doporučil cenu a Alice navrhla trochu nižší částku. „To je pod tržní hodnotou v téhle čtvrti!“ zvolal překvapeně.

„V pořádku. Chci mít tu záležitost z krku,“ odpověděla.

Zapsal si poznámku. „Tím mi samozřejmě jen usnadníte práci.“

Za několik hodin přijelo nákladní auto, vystoupili chlápové a dům byl zbaven vysloužilého nábytku a zastaralých spotřebičů. Zůstaly jen dvě lenošky u bazénu, které tam stály od roku 1974, kdy byl vyhlouben a vybetonován.

Druhý den poté přijelo další auto s jinými muži – zkušenými profesionály, které najal obchodník s nemovitostmi. Nastěhovali do domu nový nábytek. Postupovali rychle a sebejistě, po stěnách rozvěsili velké abstraktní obrazy, na police umístili nablýskané drobnosti. Když skončili, dům byl stejný a zároveň jiný: světlejší, méně zahlcený, zbavený otravných předmětů, které propůjčují místu duši.

Následující den prováděl zástup realitních agentů místnostmi hejno potenciálních kupců. Všichni šeptali, otevírali skříně a prádelníky, studovali lejstra s podrobnostmi. Odpoledne zatelefonoval agent a sdělil nám čtyři nabídky. Alice přijala tu nejvyšší. Sbalili jsme naše věci a já jsem objednal letenky zpátky do San Franciska.

Večer, když vyšly hvězdy, Alice pomalu vyšla ven, pozorovala noční oblohu a navždy se loučila s Alabamou. Bylo teplo, nad zídkou se vznášela vůně grilovaného masa. Venkovní lampy se třpytivě odrážely na hladině bazénu a pohovky byly určitě stejně příjemné jako onoho prvního dne, kdy je otec dovlekl na verandu a jeho žena byla půvabná a opálená a děti malé a neposedné. Měl jsem dojem, že nám Alabama nabízí to nejlepší, co může, a přesto se Alice zdála být velice smutná, necitlivá ke kráse, která se k nám bez varování přikradla.

Později jsem vyprávěl známým, že nápad využít tuhle chvíli a požádat Alici o ruku přišel z náhlého popudu. Přál jsem si, aby se cítila líp. Chtěl jsem jí ukázat, že budoucnost existuje. Toužil jsem ji za tak smutného dne učinit šťastnou.

Přistoupil jsem k bazénu, poklekl, vyjmul prsten z krabičky, vložil ho do upoceně dlaně a nabídl jej Alici. Neřekl jsem ani jediné slovo. Pohlédla na mě, sklouzla očima k prstenu a usmála se.

„Tak jo!“ řekla.

3

Naše svatba se konala na pastvině na břehu Russian River, dvě hodiny jízdy na sever od San Franciska. Místo jsme si prohlédli už o pár měsíců dříve. Několikrát jsme projeli kolem, protože nebylo uvedeno na žádném ukazateli u silnice. Když jsme otevřeli branku a sešli po pěšině k řece, Alice mě objala a řekla: „Já to tady miluju!“ Nejdříve mě napadlo, že žertuje. Tráva místy dosahovala bezmála jedenapůlmetrové výšky!

Usedlost byla rozlehlá mléčná farma, po pastvině se potulovaly krávy. Patřila muzikantce, která hrála na doprovodnou kytaru v Alicině první hudební skupině. Ano, moje žena hrála v kapele, a dokonce je možné, že jste jejich hudbu slyšeli, ale o tom později.

Den před svatbou jsem opět projížděl autem kolem farmy. Tentokrát místo vypadalo úplně jinak. Jane, ta kytaristka, pastvinu celé týdny sekala, upravovala a znovu zarovnávala drny. Výsledek byl úžasný! Plocha vypadala jako dráha absolutně dokonalého golfového hřiště. Trávník sahal na vrchol kopce a pak se svažoval k řece. Jane prohlásila, že ona a její partnerka mají projekt pod dohledem.

Stál tam velký stan, vedle bylo prostranství a také bazén

s moderním přístřeškem. Nad břehem se zvedalo pódium a na vyvýšenině trůnil altán, odkud bylo možné všechno pozorovat. Kolem se pomalým uvážlivým krokem procházely krávy.

Byly přineseny židle, stoly, vybavení, zesilovače a slunečníky. Alice po svatbách moc nedychtila, ale večírky zbožňovala. Za celou dobu, co jsme byli spolu, jsme žádný nepořádali, ale slyšel jsem o nich vyprávět. Velké párty v sálech, na plážích, v jejích předchozích bytech; zjevně měla talent. Takže když přišlo na zařizování, stáhl jsem se stranou a nechal ji, ať uplatní svůj um. Měsíce plánování, všechno dokonalé, perfektně načasované.

Dvě stě lidí. Počítali jsme se stovkou pro mě a stovkou pro ni, ale nakonec došlo k jisté nerovnováze. Seznam hostů byl legračně pestrý, jako při každé svatbě. Moji rodiče a babička, společníci z firmy mojí ženy, kolegové z kliniky, kde jsem pracoval, bývalí klienti, kamarádi z vysoké a z dob doktorandského studia, Alicini známí z hudební branže, různorodá společnost ostatních hostů.

A Liam Finnegan s manželkou.

Ti dva byli poslední pozvaní, na seznamu hostů jim náležela čísla 201 a 202. Alice se s Liamem seznámila tři dny před svatbou, v právnické firmě, kde poslední rok pracovala dnem i nocí. Já vím, je to zvláštní, že je moje žena právníčka. Kdybyste ji znali, taky byste se divili. O tom si rovněž můžeme promluvit, ale později. V tuto chvíli je důležitý Finnegan – Finnegan a jeho žena, Liam a Fiona, hosté č. 201 a č. 202.

Moje žena pracovala na Finneganově případu jako advokátní koncipientka. Šlo o duševní vlastnictví. V současné době je Finnegan obchodníkem. Před lety však vedl irskou

folk-rockovou hudební skupinu. Jeho hudbu jste pravděpodobně nikdy neslyšeli, ale jméno možná znáte. Figurovalo ve všech britských hudebních časopisech – *Q*, *Uncut*, *Mojo*. Řada hudebníků ho považuje za velmi vlivnou osobnost.

Poté co byla Alice pověřena zmíněným úkolem, neposlouchali jsme doma nic jiného než jeho cédéčka. Případ byl zcela jasný. Jistá mladá skupina odcizila část jedné z jeho písní a proměnila ji v ohromný hit. Kdybyste byli jako já a nerozuměli hudbě na technické úrovni, podobnosti byste nenašli, ale z pohledu hudebníka, jak tvrdila moje žena, nebylo o krádeži pochyb.

Případ vyplynul z komentáře, který Finnegan vyslovil před několika lety. Řekl novináři, který s ním dělal rozhovor, že hit zmíněné skupiny podezřele připomíná píseň z jeho druhého alba. Neplánoval žádnou další akci, ale pak mu manažer zmíněné kapely poslal dopis s žádostí, aby se za poznámku veřejně omluvil a prohlásil, že píseň nebyla odcizena. V tu chvíli se daly věci do pohybu a moje manželka nakonec pracovala spousty hodin na svém prvním velkém případě.

Jak jsem řekl, byla koncipientkou, takže když soud rozhodl ve Finneganův prospěch, všichni chválu sklidili kolegové. O měsíc později, týden před svatbou, navštívil firmu Finnegan. Získal šílenou částku, mnohem víc, než bylo nutné, a tak chtěl všem poděkovat za odvedenou práci. Když přišel, společníci ho uvedli do zasedací místnosti a zahrnuli ho historkami o neuvěřitelné strategii. Na závěr jim poděkoval, ale požádal, zda by se mohl setkat se všemi, kdo pracovali na jeho případě. Pochválil pár taktických instrukcí a návrhů, až všichni překvapilo, jakou pozornost věnuje drobným detailům.

Zvlášť se mu líbily údaje, které sepsala Alice. Bylo to zábavné, kreativní čtení – pokud ovšem mohou být informace pro právního zástupce zábavné a kreativní. Společníci tedy přizvali koncipientku do konferenční místnosti. Mezi řečí padla zmínka, že se o víkendu vdává. Finnegan poznamenal, že svatby zbožňuje, a Alice žertem prohodila: „A nechcete přijet na tu moji?“ Překvapivě souhlasil: „Bude mi ctí!“ Později, když odcházel, zastavil se u Aliciny přepážky pro pozvánku.

O dva dny později nám kurýr doručil balíček. Ten týden jsme dostali spoustu svatebních darů, takže jsme na zásilce neshledali nic divného. Zpáteční adresa zněla *Finneganovi*. Otevřel jsem obálku; skrývala otevírací bílé přání s obrázkem dortu na přední straně. Vkusné.

*Alice a Jakeu, z celého srdce vám blahopřeji
k nadcházejícímu sňatku. Chovejte manželství v úctě,
bohatě se vám odmění.*

Liam

Do té chvíle jsme obdrželi samé poměrně nepřekvapivé dary. Existovala jistá rovnice, která mi umožňovala předvídat obsah každého balíčku ještě před otevřením. Hodnota daru obvykle představovala přibližně částku čistého příjmu dárce znásobenou léty, která jsme dotyčného znali, lomeno pí. Nebo tak něco. Babička nám koupila porcelánový servis pro šest osob. Můj bratranec nám věnoval topinkovač.

V případě Finneganových jsem ale těžko mohl cokoli odhadovat. On byl úspěšný byznysmen a právě vysoudil značnou sumu, ale měl také na kontě seznam písní, které nejspíš

moc nevynášely. A co bylo postatné, znali jsme ho krátce. V podstatě vůbec, mám-li být upřímný.

Ze zvědavosti jsem se na balíček rovnou vrhl. Byla to velká těžká krabice z recyklovaného dřeva, na víku měla vypálený štítek. Nejdříve jsem si myslel, že jde o nějakou šileně vzácnou absolutně prvotřídní irskou whisky, což by dávalo smysl. Přesně to udávala dárková rovnice.

Trochu jsem znervózněl. My s Alicí jsme žádný tvrdý alkohol doma nemívali. Což bych měl vysvětlit. Poprvé jsme se potkali v rehabilitační léčebně severně od Sonomy. Já jsem v té době pracoval už několik let jako terapeut a využíval jsem každé příležitosti, jak se něčemu přiučit. Zaskočil jsem za známého, abych získal pracovní zkušenosti. Druhý den jsem vedl terapeutickou skupinu, jejíž členkou byla Alice. Řekla, že moc pije a potřebuje přestat. Ne napořád, dodala, ale zkrátka na tak dlouho, aby dokončila změny nutné k dosažení životní rovnováhy. Nikdy prý nebyla žádný velký piják, ale po řadě rodinných tragédií se začala chovat nezodpovědně a chce znovu získat nad svým životem kontrolu. Ohromilo mě její odhodlání a jasný cíl.

O pár týdnů později, už zpátky ve městě, jsem se rozhodl, že jí zavolám. Vedl jsem skupinu školních dětí s podobnými problémy a doufal jsem, že bude ochotná přijít a popovídat si s nimi. Mluvila o svých zápasech otevřeně, a přitom poutavě. A vždycky šla rovnou k jádru věci. Chtěl jsem k dětem najít cestu a věděl jsem, že Alici budou naslouchat. Navíc byla muzikantka. Odřenou motorkářskou bundou, sestříhanými vlasy a historkami ze života plného cestování vzbuzovala úžasný dojem.

Stručně řečeno: Souhlasila, že promluví k mé skupině.